

האיכר והקיסר

סיפור סיני מקורי

רשמו ברהדט ודר' דונלד

לפני שנים רבות שלט בסין קיסר שהיו לו נשים רבות אך רק בת אחת. הקיסר אהב את בתו יותר מכל דבר אחר בעולם ולכן, כשהגיע זמנה להתחתן הוא חיפש לה את החתן הטוב והמתאים ביותר. הוא החליט על תחרות שבה יכלו להשתתף כל הגברים שבסין. הראשון שימלא את שלושת המשימות שיטיל עליו הקיסר, יזכה בידה. אך תנאי חמור הותנה למשתתפים, כי מי שינסה אך ייכשל במילוי המשימות, ייענש בחומרה, ואפילו יאבד את חייו.

רבים היו המחזרים שניסו להשיג את ידה של הנסיכה, אך ללא הצלחה וביניהם גם שניים מכפר סיני נידח.

שלושה איכרים ידידים חיו שם ועבדו במשק

משותף, לון-פו, דה-רו, סו-צ'יו. לון-פו הסתפק בחיים שלווים בכפר ולא חיפש אוצר או מזל, אך שני ידידיו החליטו לנסות להשיג את ידה של הנסיכה ויום אחד יצאו בדרך לעיר הבירה. עברו שלושה חודשים וללון-פו נודע כי שני ידידיו נכשלו ולא הצליחו למלא את משימות הקיסר וגורלם נגזר למיתה. נותר להם רק עוד חודש לפני ביצוע גזר הדין הקיסרי.

"חיי ידידיי בסכנה, ואני חייב ללכת מיד לשם" החליט לון-פו. הוא ארז כמה חפצים, הכניס לכיס את שלושת מטבעות זהב שהיו לו ויצא לדרך. הוא הלך בלי הפרעות במשך עשרים ושלושה ימים אך ביום העשרים ורביעי פגש באחד הכפרים אישה, שהצליחה לתפוש חגלה ורצתה לשחוט אותה לארוחה שלה.

ריחם לון-פו על הציפור והציע לאישה לתת לה מטבע זהב תמורת החגלה. האישה חטפה את המטבע ברצון ומסרה את הציפור ללון-פו אשר שחרר את חגלה מיד.

"תודה, בחור טוב-לב" אמרה החגלה לפני

שהתעופפה משם "אזכור לך זאת. אם תזדקק לעזרה, רק תשרוק שלוש פעמים, ואעשה כמיטב יכולתי."

לון-פו המשיך בדרכו. לפנות ערב, בעוברו ביער, ראה זוג ציידים מצידי הקיסר, שתפסו ברשת אריה גדול. נהימות פראיות של האריה הכלוא ברשת הפחידו את הציידים ואחד מהם בדיוק מתח את קשתו כדי לירות ולהרוג את האריה.

"איזו חיה נהדרת" אמר לון-פו "ממש חבל עליו. הנה, קחו מטבע זהב ואל תהרגו את האריה. מוטב שתובילו אותו לארמון הקיסר."

הציידים שמחו על הזדמנות הרווח, לקחו את המטבע, כבלו את האריה והובילו אותו לארמון. "תודה" קרא האריה ללון-פו "אזכור שהצלת את חיי."

לון-פו המשיך אל ארמון הקיסר ושם נתן לשומר אישי של הקיסר את המטבע השלישי שלו, כדי שיביא לקיסר מסר מיוחד מלון-פו. הקיסר שמע את הדברים מהשומר וציווה להביא את לון-פו לפניו מיד.

"מי אתה? מה שמך?" אמר הקיסר כשלון-פו עמד לפניו "האם נכון הדבר שאתה מוכן למסור את חיך כדי שאשחרר את שני ידידיך, דה-רו, סו-צ'יו?"

"אכן כן, הוד רוממותו" ענה לון-פו "עבדיך הנאמן לון-פו בא במיוחד לשם כך."

"חבריך ידעו היטב במה מסכנים את חייהם כשבאו הנה. אינני יכול להסכים לעסקה כזו. חיי אחד תמורת חייהם של שניים? אולי תציע עסקה טובה יותר?"

"קיסר ירום הודו" אמר לון-פו "האם איש שיצליח למלא את שלושת משימותיך יהיה שווה לחייהם של השניים?"

"כזה יהיה שווה הרבה יותר" ענה הקיסר.

"אז אני מוכן לנסות למלא את המשימות. ואם אצליח, לא אדרוש את ידה של בתך ולא את כס מלכותך, אלא רק את חייהם של שני אלה, דה-רו וסו-צ'יו, הידידים שלי."

"לזה אסכים" אמר הקיסר "אך דע שאם גם אתה תיכשל, מחכה לך אותו הגורל כמו לידידיך. אבל אתה בוודאי עייף אחרי דרך ארוכה. לך ותנוח."

אמסור לך את המשימה הראשונה לקראת ערב. " למעשה לון-פו לא התכוון כלל לעמוד בתחרות. אך עכשיו, כשלא נותרה ברירה התחיל לדאוג ולחשוב מה ידרוש ממנו הקיסר. לכן שרק שלוש פעמים והחגלה הופיעה מיד לידו.

"כן ידידי הנדיב" שרה החגלה "תשמר מכריות מלאות עשבי בר מגינתו של הקיסר. אומרים שהם מורעלים וגורמים למחלה למי שבא במגע אתם." לון-פו הודה לה והלך לפגוש את הקיסר. הקיסר קיבל את לון-פו כשהוא עומד ליד הכס המלכותי שלו.

"הנה המשימה הראשונה" אמר "האגדה מספרת שעל כס המלכות הזה יכול לשבת רק בן שושלת הקיסרים. אלה מפשוטי העם שיתיישבו עליו יחלו קשה. בוא, לון-פו, שב עליו למשך חמש דקות. אם הדבר לא יגרום לך לחלות, יתכן והאל בירך אותך ואתה האיש הנבחר."

לון-פו קד קידה עמוקה ואמר "הוד רוממותו, העומד לפניך הוא איכר פשוט, כזה שלא רגיל לשבת על כריות רכות כאלה. ארגיש נוח יותר אם הן יוסרו

ואשב ישירות על לוח זהב קשה שבכס המלכותי." "אתה צודק" ענה הקיסר "תסירו את הכריות!" אחרי שלון-פו ישב על הכס המלכותי במשך חמש דקות הובילו אותו לחדרי מנוחה ושם הוא נבדק במשך שלושה ימים על ידי רופאי הקיסר. ביום שלישי שלושת הרופאים הודיעו לקיסר פה אחד שלון-פו בריא לחלוטין.

הקיסר הופתע מאוד, אך הטיל על לון-פו משימה נוספת.

"לא מזמן הובאה לארמוני חיה פראית. רק הנהמות שלה גורמות לאנשי הארמון לרעוד ולהתעלף מפחד. אני רוצה לראות האם אתה די אמיץ כדי להתקרב אל החיה הזו בלי מורא." כבר מרחוק נשמעו נהימות איומות. הקיסר בעצמו החוויר כשארבעה חיילים הביאו לאולם אריה ענק, נוהם ומנסה בפראות לקרוע את החבלים והשרשראות האוסרים אותו.

לון-פו התקרב ללא לפחד, וכשהאריה הביט עליו, חדל לנהום אלא נפל על ברכיו וקרא "אדוני הנדיב! איך אוכל לשרת אותך?"

הקיסר הופתע שוב ולא יכול היה להבין כיצד הצליח לון-פו להשקיט ולאסף חיה פראית כזו תוך שניות ספורות. הוא לא ידע, כמובן, כי היה זה אותו האריה שלון-פו הציל את חייו ביער.

"עד כאן עמדת יפה במשימות שלי" אמר הקיסר "והנה המשימה השלישית. תביא לי מתנה בעלת ערך גדול ביותר בשבילי. כזו שאין דומה לה בכל אוצרותיי. כזו שאני חפץ בה בכל לבי, אפילו שאינני מודע לכך. אני נותן לך שלושה ימים למצוא מתנה כזו."

כשהדבר נודע בבירה פנו ללון-פו סוחרים עשירים של העיר והציעו לו מסחורותיהם. בדי משי מפוארים, קישוטי זהב ויהלומים, כלי בית משובצים בפנינים וכסף, ציפורים מכניות שרות ומנפנפות בכנפיהם ועוד מתנות שונות ונדירות.

החגלה והאריה, שידעו בדיוק מה נשמר באוצר הקיסר, שללו את הכל. שום דבר מאלה לא היה עונה על דרישת הקיסר ולון-פו היה כבר מיואש. אך בסוף היום השלישי עלה לראשו רעיון שאולי יספק את הדרישה הקשה.

בבוקר הוא הובא שוב לארמון ונעמד לפני הקיסר מלא ענווה.

"הבאת לי מתנה יקרה?" שאל הקיסר "דבר מה שאין לי עדיין ואני משתוקק לו בכל לבי?"

"כן" הוד רוממותו "ענה לון-פו.

"מתנה כזו? באמת? איפה היא?"

"רק אתה הקיסר תוכל להעריך את ערכה."

"תראה לי אותה מהר! איפה היא? מיד אחליט האם היא עונה לדרישתי!"

"קיסר יקר. הבאתי לך חתן לבתך. הנה הוא עומד לפניך" ולו-פן קד קידה עמוקה לפני הקיסר.

הקיסר נעלם לדקה ואז פרץ בצחוק אדיר.

"שחררו מיד את דה-רו ואת סו-צ'יו מהכלא. ותביאו הנה את הנסיכה!" ציווה הקיסר "ואני.. כן, אני מקבל את המתנה שלך. תהיה החתן שלי, כי אין לי כזה ובכזה כמוך רציתי באמת בכך בכל לבי. ואתה תהיה גם הקיסר החדש."

כולם הריעו בשמחה ולחגיגות שנערכו לא היה סוף.